

Mikael Hertig

Justitsminister Søren Pape Poulsen
Justitsministeriet
Slotsholmsgade
København K

Sønderborg, 16. marts 2019

Åbent brev.

Kære Søren Pape Poulsen!

Jeg har fået oplyst, at der skulle være etableret en slags samarbejde mellem Københavns Kommunes beskæftigelsesforvaltning / Jobcentrene og Københavns Politi og vistnok også andre politienheder rundt om i Danmark.

Meningen med det samarbejde skulle efter det oplyste være, at *Politiet stiller mandskab til rådighed ved møder*, hvor Jobcentret eller andre forvaltninger på forhånd vurderer, at den person, der indkaldes, kan virke voldsom eller truende, når han på mødet skal svare på spørgsmål. Det gælder også, hvis han eller hun føler sig truet på eksistensgrundlaget, kontanthjælpen, eller fx vedrørende tvangsfjernelser eller tilsvarende.

Efter det oplyste skulle dette samarbejde også have ført til en slags praksis, hvor møder flyttes fra Jobcentret til en politistation.

Folketinget har i flere omgange skærpet straffen for de trusler og den vold, ansatte i kommunernes jobcentre risikerer at blive udsat for. De fleste, jeg kender, kan godt forstå, at personalet har et beskyttelsesbehov, og de senere års tragiske hændelser fra psykiatriske plejehjem må sidde på manges nethinder.

Juridisk set er den person, der som borger indkaldes til et møde på politistationen, tvunget til at møde op, idet fravær sanktioneres i form af ophør eller reduktion af hans eksistensgrundlag. Er der således tale om en form for administrativ frihedsberøvelse/ anholdelse? Hvis ja, hvor er hjemlen dertil? Og hvorledes er forholdet til EMRK's artikel 5?

Som partsrepræsentant for bl.a. PTSD-ramte, skrøbelige mennesker, der er i risiko for under pres at udvise angrebs/flugt-reaktion, ser jeg sådan på det, at de pågældende også har et beskyttelsesbehov, fx når vedkommende tvinges til at deltage i møder med et rehabiliteringsteam. (Her sidder det en masse offentlige mennesker omkring vedkommende, og hun eller han er direkte objekt for deres

Mikael Hertig

opmærksomhed, meget står på spil). Karakteren af konfrontation er altid ved sådanne møder til stede i en eller anden udstrækning -normal til maksimal.

Efter min vurdering har den pågældene - uanset mødets udfald - altid også et skånebehov, som skal respekteres. Det ligger i de medicinske erklæringer, der ligger på bordet under sagens behandling. Tilsidesættelse heraf vil dels kunne udløse de trusler, man helst skulle undgå, dels kunne skade den pågældendes sindslidelse.

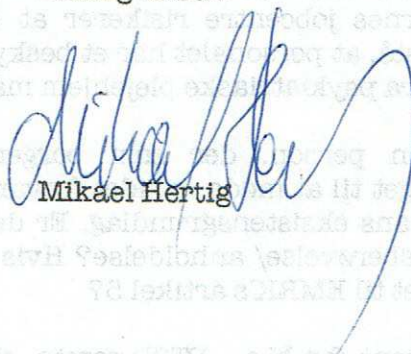
Forestil dig en krigsveteran, der ikke har lyst til at se uniformerede og bevæbnede mennesker omkring sig, måske med socialfobi.

Organisering af sådanne møder med tilstedeværelse af bevæbnet politi respekterer som udgangspunkt ikke en skrøbelig PTSD-ramt persons skånebehov, uanset om mødet finder sted på politistationen eller i jobcentret. Karakteren af afhøring kan aldrig helt undgås, men det er næppe smart at forstærke den unødigt. Synet af personer, der kan ses som fjendtlige og bevæbnede, er næppe beroligende.

Jeg vil derfor yderligere spørge dig om, hvorvidt der juridisk set er tale om en slags anholdelse, også når mødet afholdes andre steder, og om den i så fald er i overensstemmelse med EMRK artikel 5?

Politisk set vil jeg opfordre dig til sammen med dine ministerkolleger i social- og beskæftigelsesministeriet at svare personligt på, om du ser positivt på en udvikling, hvor borgeren ikke længere ved, hvornår han befinder sig i "sognets", det lokale selvstyre, dvs. kommunens lokaler, og hvornår han er i politiets varetægt? Hvordan stiller du dig til en udvikling, hvor kommune og politi, som det opleves fra jobcenterbrugerens side, flyder sammen til én offentlig - og fjendtlig instans?

Venlig hilsen

Mikael Hertig